

2009 REISVERSLAG

Gearriveerd

Vrijdag 20 maart 2009, 20:40 uur

@ Nepal, Kathmandu, Thamel, KTM Peace Guesthouse and New Orleans Café

Dag 1

Bewolkt, mistig, 20°C

Heb er wel wat voor moeten doen, maar dan ben ik ook ergens....ik ben terug in Nepal. Hoera. Kort samengevat was de reis vooral erg lang, maar niet zonder pech en geluk. Mijn geluk was dat ik zowel van Amsterdam naar Zurich als van Zurich naar Delhi in slechts halfgevolle vliegtuigen zat, zodat iedereen twee of meer stoelen ter beschikking had.... En dat reist toch net even lekkerder.

De pech zat 'm in 4,5 uur vertraging op de luchthaven van Delhi, waar ik sowieso al 6 uur moest wachten....De transferlounge ken ik nu dus echt heel erg goed. Heb mij wederom verbaasd hoe goed dingen soms gaan terwijl het eigenlijk niet kan.....

Op Schiphol kon ik namelijk niet helemaal door-inchecken tot en met Kathmandu, omdat ik van Delhi naar Kathmandu met een andere maatschappij vloog. Op mijn vraag hoe dat dan zou gaan met mijn bagage was de 'vriendelijke' mededeling dat ik dat ter plaatse maar moest bekijken.... Nou ja, ik had tenslotte 6 uur overstap tijd op Delhi, dus dat moest goed komen.

Kom ik aan in Delhi staat er in de slurf een Indiase dame op mij te wachten, compleet met briefje met mijn vlekkeloos gespelde naam.... Zij wist dat ik door zou vliegen naar Kathmandu en dat ik niet ben door gecheckt.... Hoe? Geen idee! Maar hoe dan ook, zij gaat alles voor mij regelen. Ik hoef alleen maar lekker te gaan zitten en geregeld mijn naam, nationaliteit, ticket nummer en waar ik vandaan kom en waar ik heen ga door te geven. Een uur later komt ze met het verlossende bericht. Alles is geregeld! Ik kan lekker slapen in een van de verrassend comfortabele ligstoelen in de transferlounge en zij zullen mij tijdig wekken.

En zo gebeurde het ook....Althans, wekken was niet nodig want het was de hele nacht een hoop lawaai, maar evengoed, wel relaxed. Dus ik was helemaal op tijd bij de gate voor de Kathmandu-vlucht toen bleek dat die vertraging had. Dus daar flink verder gedut.

Kortom, heel enerverend allemaal. Maar het mag allemaal de pret niet drukken. Want ik ben gekomen waar ik wezen wil. Kathmandu. M'n eerste indruk is dat het niet veel veranderd is het afgelopen jaar. Nog steeds druk, chaotisch, lawaaierig, stinkend, maar ook kleurrijk, intrigerend en bezig.

En natuurlijk is er het weerzien met alvast een paar bekende gezichten in het Guesthouse. Super leuk. En ja, mijn bagage is inderdaad ook keurig aangekomen in Kathmandu! Deze dag blijf ik in de stad, want ik moet geld halen (eerste pogingen zijn al mislukt omdat de ATM's in de buurt even geen cent hebben te maken) en wat boodschappen doen (maar dat kan pas als de ATM's het weer doen).....

Morgen het weerzien met de Aryal Family...Daar kijk ik echt enorm naar uit.

Jorpati

Zaterdag 21 maart 2009, 21:59 uur

@ Nepal, Kathmandu, Jorpati, Huize Aryal

Dag 2

Bewolkt, mistig, 17°C

De eerste volle dag in Nepal is meteen een goeie. Ten eerste omdat ik lekker heb geslapen. Dat lijkt misschien niet zo veel bijzonders, maar voor iemand die altijd flink last heeft van welk tijdsverschil dan ook is het een feestje. Want het maakt dat ik meteen van dag 1 een uitgeslapen type ben...

Het programma van vandaag is niet erg indrukwekkend: relaxed ontbijt op een zonnig dakterras, dan even de stad in om wat toiletartikelen en zo te kopen, taxi zoeken en afreizen naar Jorpati waar mijn vrienden wonen.

Maar altijd wanneer je op reis bent zijn er verrassingen. Het begon vanmorgen al tijdens het winkelen. Daarbij liep ik Jenny en Joanne tegen het lijf. Zij zijn twee Amerikaanse dierenartsen met wie ik acht van de tien uur wachten op het vliegveld van Delhi heb doorgebracht. Dus dat was een gezellig weerzien.

En terug in het Guesthouse kwam ik een andere Amerikaan tegen. Josh is een verpleger van beroep, maar een reiziger in z'n hart. Alle vrije tijd die hij heeft reist hij rond de wereld. Dus die had een boel verhalen om te vertellen. Dus een gezellige 'reizigersklets' gehad.

's Middags ben ik de stad uitgegaan en vertrokken richting Jorpati, dat nog altijd door de Lonely Planet wordt omschreven als Kathmandu's lelijkste buitenwijk....En ze hebben geen ongelijk. Het is er stoffig, vies, chaotisch, druk, lawaaierig en meer van dat soort dingen. Maar voor mij is het vertrouwd en bovendien echt Nepal. Hier komen geen toeristen en dat maakt het veel authentieker dan in het centrum.

Weerzien

De grootste aantrekkingskracht van Jorpati voor mij is natuurlijk de familie Aryal. Vorig jaar heb ik zeven weken bij hen geloged toen ik in het kindertehuis werkte en nou ben ik wederom welkom. Het weerzien is hartverwarmend!! Het is goed om terug te zijn! Ik weet het nu zeker: het was een goede beslissing om zo snel weer terug te komen. We hebben de hele middag bijgekletst, foto's bekeken, cadeautjes uitgepakt en dat soort dingen.

En natuurlijk heb ik de vrijwilligers ontmoet, die nu bij de familie logeren. Het zijn er 4 en ze komen uit Canada, Amerika (2x) en Nederland. Leuke meiden. Dat wordt vast weer gezellig. Kortom, vandaag was een goede dag. Ik heb plezier! Hoop dat het jullie allen goed gaat!!!

Boudhanath stoepa

Zondag 22 maart 2009, 22:56 uur

@ Nepal, Kathmandu, Jorpati, Huize Aryal

Dag 3

Eerst zonnig, daarna bewolkt, winderig en zelf regenachtig, 17°C

Ik ben genezen....of ik heb gewoon mazzel. Hoe dan ook, ik heb alweer goed geslapen. Vorig jaar heeft het drie weken geduurd voor ik eindelijk weer normaal sliep en nu is het vanaf dag 1 raak. Daar word ik dus blij van. Misschien moet ik vaker aan het begin van een reis een nachtje overslaan...

Vanmorgen relaxed gestart. De DRC vrijwilligers werken tegenwoordig alleen nog na schooltijd in het tehuis. De ochtendessies zijn afgeschaft omdat men vond dat een en ander de kinderen te veel uit de concentratie haalde net voor dat ze naar school gaan. Dat betekent dus 'uitslapen', maar dat is niet mijn sterke punt. En daarom ben ik blij dat ik (voorlees)boeken en m'n Appeltje bij mij heb. Genoeg te doen zo vroeg in de morgen. Zo vroeg is het trouwens ook weer niet...werd wakker om half 7 en dan hoor je al volop leef en werk geluiden vanaf de straat.

Dag gestart met een wandeling dwars door Jorpati naar Boudhanath Stoepa, 's Werelds grootste stupa buiten Tibet. Los daarvan een stukje vrede en sereniteit in die anderszins achterlijk drukke en chaotische omgeving. Kortom, een prima plek om te zijn. Heb die wandeling overigens niet alleen gemaakt: mede vrijwilligers Kelly (uit Canada), Taylor (uit USA) en Cindy (uit Nederland) waren er ook bij.

Bij de Stoepa aangekomen is het altijd genieten omdat er genoeg is te zien. Veel monniken en biddende Tibetanen die met de klok mee rond de Stoepa gaan terwijl ze zachtjes gebeden prevelen en draaien aan de gebedswielen van de Stoepa. Hoe vaak ik dat ook zie, het blijft fascinerend. Na enig shoppen is het tijd voor enige verzorging voor de inwendige mens op één van de vele dakterrassen met Stoepa-view... Kort samengevat: niet onprettig.

Tijdens ons verblijf daarboven slaat het weer totaal om. Tot die tijd was het lekker zonnig t-shirt weer en praktisch van het ene op het andere moment is er veel wind, totale bewolking en donder en bliksem. En geloof me, dat gaat lekker te keer in een stad die in een kom tussen diverse bergen ligt. Desondanks slagen we erin om net voor de regen echt begint droog bij het huis te komen.

DRC

Maar weer of geen weer, ik moet en zal naar de DRC gaan. Daar aangekomen is het een soort van thuis komen: alle kids zijn er met bloemetjes en vele knuffels. Ze zijn net zo blij om mij te zien als ik hen...mooier kan niet, toch?!!

En voor allen die hebben bijgedragen aan het zonne energie systeem en/of de nieuwe kleren: Ja, alles werkt

nog prima: het water is nog altijd heerlijk warm. En de kinderen dragen de kleren volop. We hebben een en ander dus niet voor niets gedaan.

Omdat de kinderen morgen hun laatste examens hebben, blijven we niet al te lang. Want er moet natuurlijk gestudeerd worden. En dus lopen we terug en dit maal houden we het niet droog... Typisch geval van jammer maar helaas. Het kan mijn stemming echter niet bederven: ik ben echt blij dat ik weer terug ben gegaan!

Biggen

Thuisgekomen is het relaxen geblazen en dat betekent kletsen en spelletjes doen: heb Biggen en Backgammon meegenomen voor de familie en beiden vallen zeer in de smaak. En hoewel beide spellen voor hen onbekend zijn, is er inmiddels zelfs al sprake van de eerste fasen van heuse Nederland-Nepal rivaliteit. Tot nu toe win ik mijn potjes backgammon nog, maar ik vermoed niet dat ik het blazen schoon kan blijven houden....we zullen zien. En qua Biggen....dat is gewoon dom geluk....

Oh ja, nog even een paar mededelingen voor bepaalde personen. Zij begrijpen wel wat ik bedoel: Manon, ben gestart met kijken. Echt genieten geblazen! Nogmaals super dank!!!

Coosje, hij staat bij de Stoepa, hij brand dagenlang en is speciaal voor jou!

Dagelijkse wandeling

Dagelijks is het een flinke tippel naar de kinderen in de DRC, maar wel een makkelijke route: als maar rechtdoor.

DRC kinderen

Examens

Maandag 23 maart 2009, 22:10 uur

@ Nepal, Kathmandu, Jorpati, Huize Aryal

Dag 4

Half bewolkt, zonnig, droog, 23°C

Het was weer een heerlijke dag. Lekker weer en leuke dingen gedaan. De ochtend gependend in de DRC. Het is examentijd en dus wordt er hard gestudeerd. Maar omdat ze op veel verschillende scholen zitten, lopen de examens niet gelijk. Waar de één nog moet beginnen met examens, is de ander al klaar. Kortom, er waren genoeg kinderen in huis om iets gezelligs mee te doen.

Vandaag stond op het programma papieren vliegtuigjes maken en daar vervolgens mee spelen. Wist niet dat dat zo leuk kon zijn... Verder vooral lekker zitten kletsen met een aantal van de oudere meiden. Die zijn in een jaar tijd flink vooruit gegaan met hun Engels en willen dus heel graag oefenen. Wel, laat kletsen nou net één van mijn sterke kanten zijn....

DRC

Binnenkort ga ik in de DRC praten met Amrit (zeg maar de dagelijks manager van de DRC) over vervolg stappen in het kader van 4SmilingFaces. De gedachten gaan nu uit naar inrichting van de fysiotherapie ruimte en boeken voor de bibliotheek. Over beiden wil ik meer weten. Bijvoorbeeld of er al een fysiotherapeut is, die geregeld met de kinderen komt werken. Want als dat niet zo is, heb je ook weinig aan zo'n ruimte.

En qua boeken: die kan een mens natuurlijk nooit genoeg hebben. Zo op het eerste gezicht hebben ze er een stuk of honderd en dat is voor 55 kinderen natuurlijk niet echt veel. Bovendien hebben we het hier over kinderen van 4 tot 17 jaar en dat betekent dat er ook de nodige variatie moet zijn.

Hoe dan ook lijken beiden mij mooie vervolgstappen voor 4SmilingFaces. In ieder geval interessant genoeg voor verder onderzoek.

Later deze week ga ik met mijn vriendin Asha mee naar het weeshuis waar zij werkt. Ik heb begrepen dat zij ook de nodige hulp nodig hebben. Wellicht is het een mooi project om te steunen als de DRC 'af' is.

Maar het is natuurlijk niet alleen maar 'werken' wat ik hier doe. Het is vooral ook vakantie. En daarom alvast een paar plannen gemaakt voor leuke dingen. Wil hoe dan ook enkele dagen naar Pokhara, aan de voet van de Himalaya en de oevers van Fewa Lake. Een super relaxte omgeving die zich uitstekend leent voor een paar dagen chillen. En Kelly en Taylor gaan ook mee...gezellig.

Verder gaan we waarschijnlijk ook een weekendje naar Kopan Monastery, een Boeddhistisch klooster aan

de rand van Kathmandu, waar je als gast wordt uitgenodigd om aan het kloosterleven deel te nemen. Dat lijkt mij heel speciaal. Vorig jaar ben ik daar niet aan toegekomen. Dus dat wil ik dit jaar echt doen. Ga ik zeker één dezer dagen regelen.

Lekker gevaarlijk

Op de weg terug naar huis zijn Kelly en ik getuige van een motorongeluk. Voor ik vertel wat er gebeurd moet je even weten dat men het in Nepal niet zo nauw neemt met verkeersveiligheid. De route die wij lopen is over een lange, rechte (als het droog is) stoffige weg. Nou had iemand bedacht dat hij echt midden in die weg een put ging slaan! En zo geschiedde. Op zichzelf natuurlijk al krankjorum plan, maar helemaal als je bedenkt dat men het gat (meer dan 2 meter diep) op geen enkele manier heeft gemarkeerd, afgedekt of anderszins veilig gemaakt.

Toen wij vanmiddag terugliepen kwam er dus een motorrijder langs en hij zag die put niet.....Zijn voorwiel

kwam in de put terecht en hij vloog door de lucht en kwam met een smak neer. Het was zo bizar, het leek wel een film. Het duurde ook even een paar seconden voor we begrepen dat we het echt hadden gezien. Gelukkig bleek de fysieke schade beperkt tot de nodige blauwe plekken en sneeën in zijn gezicht en aan zijn handen. Maar de man was meer dan geschrokken.

Er is gelukkig snel hulp bij. In Nepal is dat niet een ambulance (weet niet eens of ze die hier wel hebben) maar een taxi die de patiënt naar het ziekenhuis brengt. In dit geval is dat niet zo erg, maar je moet er niet aandenken dat de man iets van rug/hoofdletsel heeft. In zo'n geval kunnen de gevolgen natuurlijk gemakkelijk fataal of anderszins desastreus zijn.

Boudhanath stoepa

De middag zijn we wederom naar de Stoepa gegaan. Die plek blijft trekken...krijg er geen genoeg van. Er zullen nog vele volgen.

Verjaardag

Dinsdag 24 maart 2009, 22:48 uur

@ Nepal, Kathmandu, Jorpati, Huize Aryal

Dag 5

Zonnig, droog, 24°C

Vandaag is het feest. Kelly (mede vrijwilliger en kamergenoot afkomstig uit Canada) is jarig. 24 lentes... En dus is er ontbijt op bed, gezang, cadeautjes, taart en zo. Er zijn allerlei wilde plannen voor een avondje vol drank en gezang in de stad, maar daar bedank ik voor, want het is niet echt mijn ding. Ik blijf lekker hier bij de familie. Spreek ik ze ook weer eens zonder de anderen in de buurt en kunnen we bijkletsen.

Foto's maken

Vroeg in de middag naar de DRC gegaan. De kinderen zijn nog steeds druk met de examens, maar gelukkig waren er genoeg die behoefte hadden aan spelen. Vandaag hebben we vooral veel foto's gemaakt, omdat de kids dat erg leuk vinden. Ze poseren graag en vinden het nog leuker om vervolgens het resultaat terug te zien op het display van de camera. En aangezien zowel Kelly als ik een camera bij ons hebben, is het dubbele pret.

Ook op de heen en terugwandeling van en naar de DRC maken we veel foto's van mensen, dieren en dingen die we onderweg tegenkomen.

Na thuiskomst heb ik uitgebreid bijgekletst met de kinderen des huizes. Uiteraard onder het genot van de nodige (meestal door mij verloren) potjes Backgammon. Het is grappig te merken dat ze in een jaar tijd zoveel beter Engels zijn gaan praten. Sushant (16) kon er vorig jaar al wat van, maar is nu echt goed. Maar vooral de meiden zijn vooruit gegaan. Wat heet vooruit. Vorig jaar durfden Sabina en Sweetie geen Engels te spreken en nu doen ze het prima. Kortom dat was super gezellig.

Familie

Kelly en ik zijn vanavond thuisgebleven bij de familie: de andere drie vrijwilligers zijn inderdaad de stad ingegaan. Het werd een ouderwets gezellige avond! Kortom, ik heb het naar mijn zin.

Taxi

Woensdag 25 maart 2009, 22:42 uur

@ Nepal, Kathmandu, Jorpati, Huize Aryal

Dag 6

Zonnig, droog, 24°C

Lekker dagje heden. Beetje uitgeslapen en na het ochtend ritueel naar de Stoepa gegaan met Kelly. Wat we daar doen is rondlopen, mensen kijken, wat drinken op een dakterras en boekje lezen en/of rommelen op de laptop....

Ja, het moderne reizen...Een laptop in Nepal is evengoed een uitdaging gezien het feit dat er niet vaak stroom is en je dus goed moet nadenken wanneer je wat doet. Maar goed, mij hoor je niet klagen want ik ben dol blij met mijn Appeltje en dat ik die hier bij me heb. Het scheelt veel tijd die ik anders in een internet café zou moeten zitten.

Kelly is niet helemaal lekker (hopelijk heeft ze geen last van Delhi Belly...) en voelt er weinig voor om een uur terug te lopen vanaf de Stoepa, via het huis naar de DRC. En dus is er een taxi. Hetgeen gemakkelijk genoeg geregeld is in Kathmandu, want het stikt hier van de taxi's. Het enige probleem is dat alle taxibestuurders denken dat alle toeristen gekke Henkies zijn en dus voor Nepalese begrippen achterlijk hoge prijzen rekenen.

Kortom, om de goeie te vinden die je voor de juiste prijs naar de juiste plaats wil brengen, is niet eenvoudig. Zeker als je nagaat dat Kathmandu geen straatnamen en/of huisnummers heeft. Dus als je zegt 'Wat kost een ritje naar de DRC in Gorkana?' dan kijken ze je glazig aan. Maar er altijd wel een die je voor de prijs die je in je hoofd hebt mee wil nemen. Uiteindelijk wint het geld altijd.

Stoepkrijt

In de DRC aangekomen word er nog steeds volop gestudeerd. Maar tijd voor wat vertier is er altijd. En dus gaan we met een lading bord krijt aan de gang op de speelplaats. In minder dan geen tijd is die bezaaid met tekenende kinderen en ontstaan de mooiste creaties.

Erg lang kunnen we niet genieten van het resultaat, want al vrij snel nadat de laatste tekening klaar is begint het te regenen en goed ook. Binnen de kortste keren zijn alle sporen weer uitgewist. Desondanks is een en anderen voor herhaling vatbaar.

Bordspelen

Daarna zijn er een paar gewillige kids die Kelly en mijzelf graag een lesje schaken willen geven. Maar het lesje loopt uiteraard uit op een totale slachtpartij. Twee volwassenen die zonder pardon van het bord worden geveegd door een paar guppy's ... Mmmm, heb wel ooit schaakles gehad, maar moet duidelijk eens aan een opfris cursus denken.

Terug thuis spenderen we de tijd als altijd met kletsen, spelletjes doen, helpen bij het eten maken(aardappels schillen zonder mes, groente snijden en zo..), boodschapjes doen voor Asha en natuurlijk schrijven en andere laptop zaken. Ben m'n muziekvoorraad aardig aan het uitbreiden, want Kelly heeft veel muziek die ik niet heb....

Huiswerk

Donderdag 26 maart 2009, 22:22 uur

@ Nepal, Kathmandu, Jorpati, Huize Aryal

Dag 7

Half bewolkt, zonnig, droog, 24°C

Rustig dagje vandaag. Het grootste deel in en om het huis doorgebracht met helpen met kokkerellen (wat vooral neerkomt op veel groente snijden en in de schil gekookte aardappeltjes 'pellen'), dagboekje schrijven, foto's uitzoeken (want ondanks dat ik hier pas een week ben zijn er al heel veel foto's) en plannen maken voor een partijtje dat we volgende week in de DRC willen geven ter ere van het einde van de examentijd.

Spelletjes

's Middags zijn Kelly en ik uiteraard wel naar de DRC geweest en het was weer leuk. Schaken, voetballen

en zelfs helpen met huiswerk maken. Ik geloof dat ik wel tien kinderen heb overhoort. Ze moeten echt grote hoeveelheden woorden, zinnen en werkwoorden (vervoegingen) en regels uit hun hoofd leren. En dat doen ze dan ook.

Alleen krijg je soms het gevoel dat ze wel alles kunnen reciteren, maar begrijpen ho maar. Maar hoe dan ook, het is een goede zaak dat alle kinderen naar school gaan, les krijgen en leren. Want dat is voor hen de enige manier naar een zelfredzaam leven en dat is in Nepal de enige manier om te overleven.

Morgen hebben we een dagje vrij af en gaan we naar Thamel, het meer toeristische centrum van de stad. Om inkopen te doen voor het feestje, het boeken van ons paar-dagen-naar-Pokhara-uitje, iets sneller internet en natuurlijk voor gewoon de lol. Wordt vast een gezellige dag.

Voetballen

Voor we weg mogen, moeten we natuurlijk nog even supporteren bij de voetbalwedstrijd tussen de DRC kinderen en buurtgenoten. Handicap of niet, iedereen doet mee en ze zijn nog goed ook. Tot ieders grote vreugde winnen we. Yoehoe!!!

Thamel

Vrijdag 27 maart 2009, 22:13 uur

@ Nepal, Kathmandu, Jorpati, Huize Aryal

Dag 8

Eerst zonnig, later bewolkt, droog, 20°C

Vandaag een dagje, of meer een middag in Thamel, het meer toeristische centrum van de stad. Want voor je klaar bent met het ochtendritueel, hebt ontbeten en een taxi hebt gevonden die je voor een redelijke prijs naar de stad brengt, is het al gauw middag. Maar dat mag de pret niet drukken.

Wat de pret wel enigszins drukt is het verkeer en de luchtkwaliteit. Kathmandu is eigenlijk een middeleeuwse stad (zeker met 18 van de 24 uur per dag stroomuitval), die krampachtig probeert moderner te zijn dan dat het eigenlijk is.

Op de super slechte wegen (diepe gaten, bergen zand zonder enige vorm van markering/beveiliging zijn meer regel dan uitzondering) rijden veel te veel auto's en brommers. Hetgeen resulteert een constante enorme lawaaierige chaos. Voeg daarbij de wetenschap dat iedere bestuurder slechts zijn/haar eigen veiligheid bewaakt en je hebt een min of meer permanente bijna-dood-ervaring zodra je je hier op straat begeeft.

Dat klinkt natuurlijk allemaal tamelijk dramatisch en dat is het eigenlijk ook wel. Maar tegelijkertijd heeft het ook wel wat. Want ondanks alle chaos lijkt het toch te werken. Maar je kan rustig stellen dat het verkeer in Kathmandu een uitdaging is voor iedereen die de organisatie van ons verkeersstelsel wel kan waarderen.

Uiteraard heeft al dat verkeer in een stad die totaal niet is berekend op zoveel verkeer en bovendien in een kom tussen de bergen ligt een nadelige invloed op de luchtkwaliteit. Binnen de kortste keren heb je hier dan ook het zogenaamde 'Kathmandu kuchje', dat klinkt alsof je minimaal 20 jaar 2 pakjes per dag rookt....Heel fijn en zeer attractief ook. Kort en goed: Kathmandu is smerig, druk, lawaaierig en chaotisch en toch heerlijk.

Onze (Kelly, Cindy, Katy en moi) missie in Thamel was om de nodige boodschappen te doen. De meeste dingen hebben we inderdaad gekocht, maar uiteraard ook een en ander vergeten.... heel fijn, dus morgen nog maar even in Jorpati naar de markt.

Hoe dan ook, het was een geslaagde en relaxte dag.

Mensen kijken

Zaterdag 28 maart 2009, 22:21 uur

@ Nepal, Kathmandu, Jorpati, Huize Aryal

Dag 9

Eerst zonnig, later bewolkt, droog, 20°C

Ik ben een groot fan van mensen kijken. En een van de beste plekken om dat te doen is op een bankje langs de rondgang van Boudhanath Stoepa. Maakt niet uit welk uur van de dag of nacht je er bent, er lopen altijd vele mensen hun met-de-klok-mee-rondjes om de Stoepa. En altijd met een gebedsketting in de hand of een gebedswiel. Meestal lopen ze in groepjes of met z'n tweeën, maar soms ook alleen. Ze prevelen allemaal gebeden.

Voor mij is en blijft het een fascinerend gezicht. Er lopen ook zoveel verschillende soorten mensen. Uiteraard heel veel Tibetanen die duidelijk herkenbaar zijn aan hun kleding, voor zover ze traditionele kleding dragen. Maar als ze dat niet doen, zijn ze over het algemeen goed herkenbaar aan hun karakteristieke gelaatstrekken. Daarnaast zie je natuurlijk enorm veel Boeddhistische monniken in hun even karakteristieke rode gewaden. De meesten van hen zijn Tibetanen maar toch zijn er ook veel Westelingen.

En de derde belangrijke groep is natuurlijk die tot wie ik mijzelf ook reken, namelijk de toeristen. Maar ook die groep kun je onderverdelen in twee groepen: zij die al langer/vaker reizen en nieuwkomers. Laatstgenoemden lopen over het algemeen onwennig rond en kijken hun ogen uit. Ze zijn nog in totale shock van de chaos die Kathmandu is. De eerste genoemde groep daar in tegen is totaal relaxt en op z'n plek.

En behalve mensen kijken is het gebied rond de Stoepa een oase van rust en sereniteit in deze zinnen overprikkende stad. En dat is waarschijnlijk waarom ik het er zo prettig vind en hier nog vele malen terug zal komen.

Vandaag staat verder in het teken van het gedwongen vertrek van een de vrijwilligers. Over de reden van het vertrek en de bizarre voorgeschiedenis zal ik op dit blog verder niet uitweiden. Laat ik het houden bij de mededeling dat zowel de gastfamilie als de overige vrijwilligers opgelucht zijn.

Nadat we de nodige dingen hebben ingeslagen voor het feestje dat we dinsdag in de DRC gaan geven, zijn we teruggekeerd naar het huis. En tot ons grote geluk was er zelfs warm water om te douchen....heb je enig idee hoe heerlijk een warme douche kan zijn in een stoffige omgeving??? Echt HEERLIJK.

En speciaal voor de het gehele Neuzenroode-team van CliniClowns: Veel succes en plezier bij de laatste voorbereidingen van het trouwfeest en nog meer plezier aanstaande zaterdag!!!

Ziek

Zondag 29 maart 2009, 22:46 uur

@ Nepal, Kathmandu, Jorpati, Huize Aryal

Dag 10

Zonnig, later bewolkt en 's avonds onweer, 21°C

Mij gaat het nog steeds prima, maar om mij heen lijkt iedereen aan het kwakkelen. Keelpijn, verkouden, algeheel onwel. En ik heb dus nergens last van. Kortom ik speel voor zusterijtje: Boodschappen doen, theezetten, afleiden, gezelschap houden.

Foto's maken

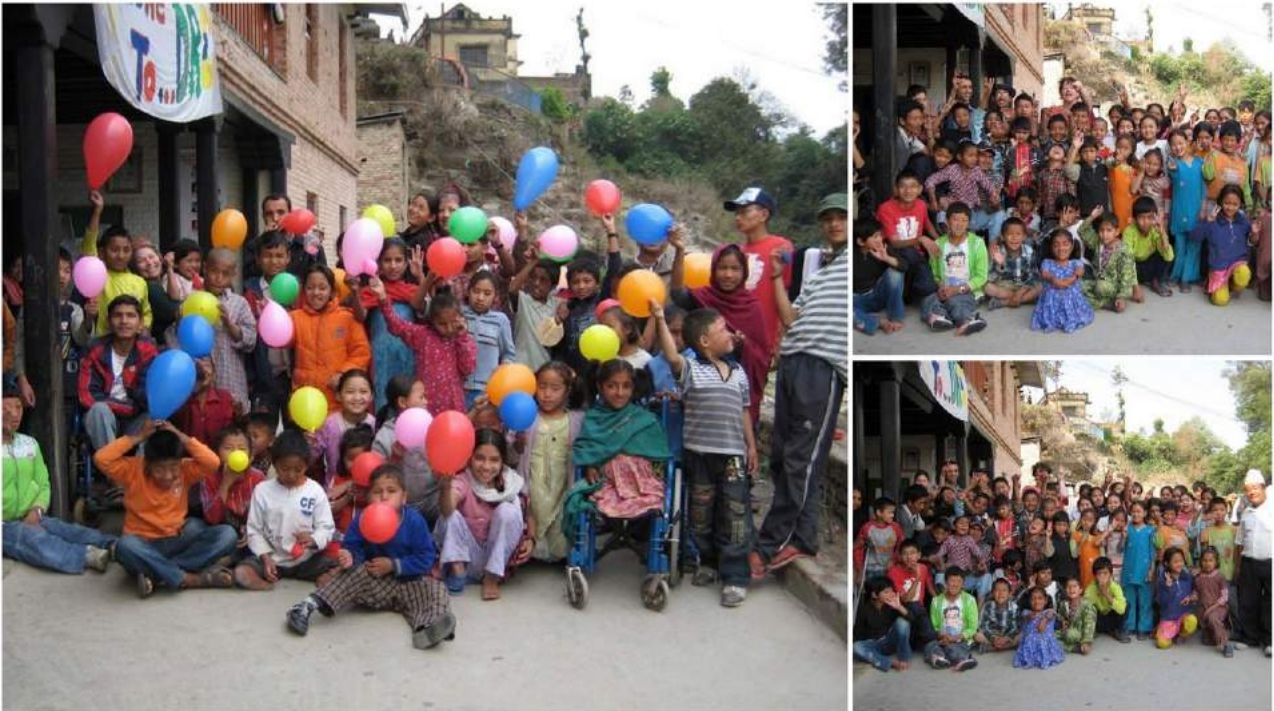
Maar gelukkig is er gewoon tijd om ook vandaag weer naar de DRC te gaan. Weer meer kinderen zijn vrij nu ze hun laatste examens achter de rug hebben, maar sommigen moeten nog studeren voor de laatste testen. Maar voor de rest is de vakantie begonnen en kan er dus volop worden gespeeld.

Eén van de favoriete dingen is foto's en filmpjes maken en die dan weer terugkijken. Dat vinden ze echt allemaal geweldig. En met digitale fotografie is dat natuurlijk een eitje. De meeste kids willen niet alleen graag op de foto, maar vooral ook zelf foto's maken. Sommigen hebben het echt goed in de vingers anderen minder. Kortom aan het einde van de dag is er een kleurige collectie goeie en slechte foto's. Iedere dag eindig ik dus met het sorteren van foto's en filmpjes.

We gaan proberen om van al die filmpjes een mooi geheel te maken zodat we die voor ik weg ga aan de kinderen kunnen laten zien. Hoop dat het allemaal lukt, want ik weet zeker dat ze dat helemaal leuk vinden.

Verder vandaag nog wat meer plannen gemaakt voor het einde-examens-begin-vakantie-feestje van dinsdag. Morgen doen we daarvoor de laatste inkopen. Wordt vast weer een goede. De kids kijken er enorm naar uit en Kelly en ik ook.

Ballons

Maandag 30 maart 2009, 22:48 uur

@ Nepal, Kathmandu, Jorpati, Huize Aryal

Dag 11

Eerst zonnig, later bewolkt en 's avonds regen, 22°C

Vanmorgen de laatste inkopen gedaan voor het feestje. Dat lijkt een kleinigheidje, maar dat valt tegen in een land waar je niet even snel en simpel naar een om de hoek gelegen winkelcentrum kunt gaan.

Kathmandu is eigenlijk een groot winkelcentrum: een wirwar van kleine straatjes en dito winkeltjes die onmogelijke hoeveelheden spullen in zich huisvesten. Het is dus altijd verstandig om te vragen naar wat je zoekt, want je ziet lang niet altijd wat een winkeltje allemaal verkoopt. Zeker niet als er geen stroom is en alles donker is, wat hier 18 uur per etmaal het geval is. Dat alles maken winkelen tot een avontuur.

Zo wilden wij deze morgen gekleurd bordkrijt kopen. Daarvoor zijn we bij precies 20 winkeltjes geweest voor we het hadden gevonden. En waar? Bij een drogist.... terwijl dat toch niet de meest logische plek is waar je denkt bord krijt te vinden. Maar dat is waarschijnlijk Nepalese logica en die is voor ons buitenstaanders niet altijd goed te begrijpen.

Als we aankomen in de DRC is er bezoek: een groep Nederlandse bergwandelaars die de DRC al jaren ondersteunen nemen een kijkje. Op verzoek poseren we voor de groepsfoto's.

Nagellak

Nadat het bezoek is vertrokken is er een voetbalwedstrijd met jongens uit de buurt. Het is en blijft super om te zien dat alle mogelijke handicaps de kinderen niet weerhouden om flink te spelen.

Later op de middag vermaken we ons met twee flesjes nagellak: één roze en één blauwe, want een en ander moet natuurlijk wel enigszins politiek correct gaan. Maar hier blijkt maar weer eens dat Nepal anders is dan wat wij zijn gewend: want de jongens willen even goed roze nagellak als de meiden. In het begin hoefden we alleen de hele nagels te lakken, maar daarna kwamen de speciale verzoeken: roze nagels met een blauwe rand, half roze en half blauwe nagels, roze stippen op blauwe nagels.... Hoe dan ook, mijn nagellakkend vermogen is sinds vandaag aanmerkelijk verbeterd. En dat is toch een niet mis te verstane kwaliteit om te hebben!

Schmink

Dinsdag 31 maart 2009, 22:55 uur

@ Nepal, Kathmandu, Jorpati, Huize Aryal

Dag 12

Eerst zonnig, later bewolkt en 's avonds regen, 22°C

We zijn verhuist. Kelly en ik zijn vertrokken uit onze kamer op de eerste verdieping en slapen nu op de begane grond. En in het huis verhuizen nog meer mensen. Heeft allemaal te maken met een feest in het nabij gelegen huis van een familie- lid van Asha. Aanstaaende vrijdag wordt het in een Boeddhistische ceremonie (het familielid is Boeddhistisch, in tegenstelling tot de familie Aryal die Hindoe's zijn) gezegend alvorens zij er intrekken.

Voor het festijn wordt een enorm bacchanaal aangericht en zus lief leent daar voor de zomerkeuken op het dakterras uit aan haar familielid. En daar de zomerkeuken tot die tijd werd gebruikt als slaapkamer, moest er een kleine volksverhuizing op gang komen. Maar een en ander is verrassend snel geregeld als je reist: Men neme een rugzak en proppen alles wat je bij je hebt er in en draagt vervolgens alles naar beneden om daar alles weer uit te pakken. In 10 minuten zijn we weer helemaal gesetteld.

De middag in de DRC staat in het teken van ons eerste feestje. Eerst is er een hoop schmink waar de kinderen in het begin helemaal geen zin in hebben. Pas als Kelly en ik elkaar schminken, komen ze los en uiteindelijk is ieders gezicht voorzien van bloemen, hartjes, spinnen, sterren, Nepalese vlaggen, vlinders en dergelijke. Een kleurrijk geheel.

Spelletjes

Uiteraard doen we ook een hoop spelletjes (allemaal spelletjes waarvoor je geen materialen nodig hebt). Het is niet altijd even makkelijk om de regels uit te leggen, omdat er niet altijd iemand in de buurt is die echt goed Engels verstaat. En ons Nepalees is - op z'n zachtst gezegd - gebrekkig. (Moet echt een cursus gaan doen als ik terug ben in Nederland!) Maar met handen en voeten, veel voordoen en een hoop Babylonische spraakverwarringen komen we er wel uit. En zelfs als het spelletje anders verloopt dan eigenlijk de bedoeling is...zolang de kids maar plezier hebben, who cares?

Snacken

En wat altijd werkt bij de kids is een snack, want dat is iets wat ze normaal niet krijgen: op weg naar de DRC hebben wij bij diverse lokale winkeltjes kleine zakjes chips gekocht voor 5 roepie (circa 5 eurocent) per stuk. Voor iedereen is er dus een eigen zakje en een glaasje Cola of Sprite. Zelfs als dat het enige was wat we vanmiddag hadden gedaan, was het al een geslaagde middag geweest....

Het feestje wordt iets bekort door het feit dat het weer omslaat: voor de zoveelste dag op rij worden we getrekteerd op regen. En dan heb ik het niet over een gewone bui maar zoiets als een super stortbui die een uur duurt. En uiteraard precies op het moment dat Kelly en ik naar huis lopen. Twee verzopen katten zijn er niets bij...

De regen van de laatste dagen is voor Nepal uitzonderlijk, want normaal is dit de droge tijd. Maar ook hier heeft de klimaatverandering kennelijk toegeslagen. De regen van de laatste dagen is de ergste van de

laatste 31 jaar.... Wij hebben de mazzel te logeren bij een familie met een stenen huis. Maar velen hier zijn niet zo gelukkig en voor hen is het niet zo simpel. Maar over het algemeen zijn Nepali zeer behulpzaam naar elkaar en overal zie je dat mensen bij elkaar mogen schuilen. En ondertussen verklaren ze Kelly en mijzelf voor gek dat wij gewoon doorlopen in de regen....

Morgen gaan we niet naar de DRC, maar bezoeken we het weeshuis waar Asha werkt. Zo te horen zou dat wel eens het volgende Nepal-project voor Stichting 4SmilingFaces kunnen zijn, als ons werk in de DRC is gedaan. Later meer daarover ....

Asha's weeshuis

Woensdag 1 april 2009, 23:03 uur

@ Nepal, Kathmandu, Jorpati, Huize Aryal

Dag 13

Eerst zonnig, later bewolkt en nou eens geen regen, 24°C

Vandaag zijn Kelly en ik met Asha mee geweest naar het weeshuis Didi & Dai waar zij drie dagen in de week werkt. Het is een bescheiden tehuis waar 25 kinderen van 1,5 tot 9 jaar wonen. Allen zijn wezen of vondelingen.

En het zijn schatjes. We waren nog geen 2 seconden binnen of het was al spelen geblazen. Zonder enige terughoudendheid, alsof we er al jaren over de vloer kwamen. Waarschijnlijk hielp het dat we met Asha meekwamen, want zij is zeer geliefd bij de kinderen.

Het tehuis is klein. De kinderen slapen op kamers van max 6 personen. Er is een hele kleine speelplaats voor het tehuis en bovendien een iets groter 'veldje' naast het pand. Dat zou een ideaal speelveldje zijn, ware het niet dat ze niets hebben van buitenspeelgoed. Het is duidelijk dat met zeer bescheiden middelen wordt geprobeerd om er het beste van te maken en ook dat enige hulp wel zeer nodig en welkom is. Kortom, ik denk dat ik een nieuw project heb gevonden voor 4SmilingFaces.

Uiteraard maken we eerst het werk in de DRC af, maar als de omstandigheden daar voor de kinderen helemaal goed zijn, dan is er zeker ruimte voor een nieuw project in Nepal. Waarbij ik direct aanteken dat ik altijd contact zal houden met de DRC en dat zij altijd een beroep op 4SmilingFaces mogen doen voor ondersteuning. Want daar is het voor mij allemaal begonnen en daar heb ik voor altijd mijn hart aan verpand.

Maar ik ben er van overtuigd dat Asha's weeshuis de nodige steun verdient en goed kan gebruiken. Het grote voordeel is natuurlijk dat Asha goed kan beoordelen wat de kinderen precies nodig hebben. Zij is een uiterst betrouwbare tussenpersoon, die in dit project wil fungeren als de ogen en oren van 4SmilingFaces: degene aan wie wij het geld overmaken en die het namens de Stichting en conform onze wensen uitgeeft. Zo doen we dat ook bij de DRC en dat werkt veilig en vertrouwd.

Terug thuis is er een nieuwe vrijwilliger gearriveerd. Het is Dominique: ze is van mijn leeftijd, Zuid-Afrikaanse maar woont in Abu Dhabi. Lijkt leuk. En Cindy (die nu een paar dagen in Chitwan zit) kan gerust zijn: Ze heeft straks voor haar laatste week een leuke kamergenoot en dat heeft zij na het debakel met de vorige wel verdiend.

Filmpjes

Donderdag 2 april 2009, 23:24 uur

@ Nepal, Kathmandu, Jorpati, Huize Aryal

Dag 14

Eerst bewolkt, later zonnig, en daarna weer bewolkt! 21°C

Vandaag ben ik begonnen met het editen van de vele filmpjes die Kelly en ik in de DRC maken. Het doel is om aan het einde van de rit een film te hebben over onze tijd daar. Ambitieuw voor iemand die nog nooit zo iets heeft gedaan, maar met behulp van mijn zeer gewaardeerde laptop moet het geen probleem zijn. Als het resultaat de moeite waard is zal ik het te zijner tijd ook op deze site zetten. Maar dat is waarschijnlijk wat al te veel van het goede voor het Nepalese internet en zal niet gebeuren voor ik terug ben in Nederland.

Tekenen

In de DRC hebben we vandaag getekend. We hebben een pak van 500 A4tjes gekocht en een grote zak met nieuwe kleurpotloden. En de kinderen gingen helemaal los. Vol concentratie zijn ze te werk gegaan. Ze tekenen vooral veel Nepalese vlaggen (de enige ter wereld die geen rechthoek is...), het gebouw van de DRC, Kelly, moi. Die laatste twee vooral op flatterende wijze...heel lief! Vele tekeningen worden speciaal voor Kelly of voor mij gemaakt. En bij diversen staat iets liefs geschreven. Dat is toch schattig...

En na zoveel concentratie is het natuurlijk goed spelen, het geen eindigt in een muddle sessie...Een muddle is een soort Nepalese Djembe, maar dan kleiner. En al zeg ik het zelf, ik heb ritme, want ik kon mee met de besten.

Oh ja, en ik kan nu origami. Eén van de oudere jongens heeft me geleerd hoe je een prachtige bloem kan vouwen van papier. Hij was helemaal trots dat ik het de tweede en derde keer zelf kon...

Guru

Vrijdag 3 april 2009, 23:37 uur

@ Nepal, Kathmandu, Jorpati, Huize Aryal

Dag 15

Eerst bewolkt, later zonnig, en daarna weer bewolkt! 21°C

Het is feest vandaag. Allereerst is het de verjaardag van één van de Hindu goden genaamd Rham. De familie Aryal viert dit niet bijzonder, omdat 'als we alle Hindoe-festivals zouden vieren we het hele jaar niets anders zouden doen...het zijn er zoveel'.

Het is vooral feest omdat er in huis van Asha's 'cousin- sister' (in Nepal worden alle vrouwelijke familieleden van dezelfde generatie als jijzelf aangeduid als zus...) een bijzondere Puja (gebedsbijeenkomst) plaatsheeft. Het huis is afgelopen jaar gebouwd praktisch tegenover dat van de familie Aryal. De zuster en haar familie zijn Boeddhisten en dus is er een Boeddhistische Puja: er is zelfs een speciale gast: Karma Thinley Rinpoche. En wij als gasten van Asha en Devendra mogen er bij zijn....

De Guru wordt met alle eerdere ontvangen: compleet met rode loper, verse bloemen op die loper en heilig water. Eenmaal binnen is er een maaltijd voor hem bereid; overige mensen wachten in een andere kamer want niemand eet als de Guru eet. Als de maaltijd over is, maakt de Guru een rondgang door het prachtige huis en spreekt overal zegeningen uit. En er is zelfs een woordje voor ons als vrijwilligers. Toch bijzonder.

De komst van de Guru is ook het startsein voor de start van een 24 uur durende gebedsbijeenkomst in de speciale tempelkamer van het huis. Dat gaat als het ware in estafettevorm: het eerste uur wordt verzorgd door twee chantende Boeddhistische monniken, daarna nemen familie en vrienden het over. En morgenochtend wordt ook het laatste uur verzorgd door de monniken en klinken er weer chants over Jorpati.

Gedurende de 24 uur dat dit alles gaande is, is het in het huis een komen en gaan van familieleden en vrienden. Los van hun aandeel in de gebedsestafette, komen ze ook om elkaar te ontmoeten en te eten. Er zijn dan ook ongelooflijke hoeveelheden voedsel, die deels zijn bereid in de zomerkeuken van de familie Aryal. Al met al is het een bijzondere ervaring om bij te zijn. Had het niet graag willen missen....

TV kijken

's Middags zijn we als altijd naar de DRC geweest, maar daar was het rustig. Zoals vaak op zaterdag gaven de kids vooral de voorkeur aan tv-kijken, want dat is de enige dag dat er overdag stroom is en dus kan de tv aan. Ze kijken dan vooral naar Bollywood-films.

Maar gelukkig kijkt niet iedereen en enkele kinderen hebben het voornemen om ons Rocks te leren, een spelletje dat je speelt met 5 kiezelstenen. De regels zijn simpel, maar zoals vaak het geval is, is de techniek moeilijker onder de knie te krijgen. Maar met enig oefenen lukt het toch om af en toe een punt te scoren.

Maar zo goed als deze kinderen, die dit spel al hun hele leven spelen zullen we wel nooit worden.

Oh ja, vandaag hebben we ook ons tripje naar Pokhara geboekt. Dat gaat gebeuren van aanstaande dinsdag tot en met vrijdag. Een prettige break want de slechte luchtkwaliteit hier in Kathmandu begint vervelend te worden en in Pokhara (aan de voet van de Himalaya is er niets dan schone lucht.... Het zal de longen goed doen...

Achterstraatjes

Zaterdag 4 april 2009, 23:09 uur

@ Nepal, Kathmandu, Jorpati, Huize Aryal

Dag 16

Lekker zonnig, paar wolkjes, 22°C

Vanmorgen alleen op stap geweest. Kelly wilde een paar telefoontjes plegen en ik had geen zin om daar op te wachten. Heb wat door de achterstraatjes van Jorpati gelopen. Daar zijn even zoveel winkeltjes en mensen op straat als op de hoofdweg, maar gelukkig zijn er veel minder auto's hetgeen een en ander is dragelijker maakt.

Fotograferen

's Middags in de DRC gaan de kids helemaal los met de camera's die we bij ons hebben. Ze zijn goed opgevoed, dus het is zelfs veilig en verantwoord om ze met de deftige camera's te laten werken. Het mes snijdt daarbij aan vele kanten: zowel Kelly als ik krijgen vele foto's waar wij zelf of zelfs allebei op staan, de kinderen vinden het super leuk om te fotograferen en om op de foto te gaan, en bovendien zie je hun zelfvertrouwen groeien als ze met de dure camera's mogen werken.

En los daarvan is het een prachtige gelegenheid om doodgeknuffeld te worden en dat is natuurlijk altijd leuk....

Thuisgekomen is het tijd voor een douche. En ik ga niet alleen.....nee, niets spannends, ik neem m'n wasgoed mee onder de douche en verenig zo het nuttige en het aangename, want in heel Jorpati is geen wasserij te vinden. Eenmaal schoon en fris gingen we een rustig avondje lezen, foto's bewerken, kletsen en zo tegemoet. Althans, dat dachten we.

Een uurtje nadat wij klaar waren, kwamen Dominique en Cindy thuis. Toen zij vervolgens naar hun kamer gingen om hun spullen neer te zetten, klonk er een schreeuw: die stond blank. Wat bleek? De afvoer van de douche was kapot en het water was rechtstreeks hun kamer ingelopen.... Gelukkig was er niets van hun spullen nat, omdat alles op bed stond. maar het tapijt was wel doorweekt.

Dus hebben we met vereende krachten de kamer leeggehaald, het tapijt verwijderd en buiten in de tuin gelegd, zodat we het morgen kunnen schoonmaken en laten drogen. (Dat gaat hier vrij snel, omdat het tamelijk droge lucht is). Dominique en Cindy slapen dus vannacht in de woonkamer. En Kelly en ik voelen ons schuldig, hoewel wij ook niet konden weten dat de afvoer kapot was.... Nou ja, een voordeel heeft dit alles wel: de kamer in kwestie krijgt een hele goede schoonmaakbeurt en dat is in een stoffige stad als Kathmandu/Jorpati nooit een overbodige luxe!

PS: Dikkie en Blos gefeliciteerd met jullie CliniClowneske huwelijk!!! Hoop dat jullie, alle overige betrokkenen van het Neuzenroodeteam en de Neuzers een superdag hebben gehad. Ik heb vandaag een neutje op jullie

gedronken. PROOST!!!!!!

Tapijt reinigen

Zondag 5 april 2009, 22:26 uur

@ Nepal, Kathmandu, Jorpati, Huize Aryal

Dag 17

Eerst zonnig, later steeds meer wolken, 22°C

De dag na de avond van gisteren. De kamer is goed opgedroogd, maar het tapijt is nog nat en ligt buiten. Een goede gelegenheid om het meteen te reinigen. En dat gaat in Nepal anders dan bij ons. Althans dat neem ik aan, want ik ben niet van tapijt.... Maar ik vermoed dat je in Nederland een apparaat kunt huren om zelf je tapijt mee te reinigen.

Wel nu, in Nepal haal je het tapijt uit de kamer en leg je het buiten neer. Vervolgens maak je het helemaal nat en bestrooi je het met zeepoeder. En dan is het gewoon een kwestie van ouderwets hard schrobben: met borstels en de blote handen. Zoals je op de foto kunt zien, doen we dat met de poort open en dus voor de wereld om te zien. En de meeste burens die langslopen zijn vooral verbaasd dat wij als vrijwilligers net zo goed de handen uit de mouwen steken.

Na het schrobben is het tijd voor afspoelen en uithangen om te drogen. Gelukkig is het hier echt droog als het droog is en dus zal het tapijt in 1 of 2 dagen wel weer ok zijn. En vermoedelijk is het nog nooit zo schoon geweest. Zo zie je maar weer dat het waar is wat de grote meester ooit zei: 'Ieder nadeel (het onderwater zetten van de kamer) heeft z'n voordeel (een schoon tapijt).

Vandaag niet naar de DRC geweest omdat de kinderen een uitje hebben naar een tempel waar wij als niet-Hindoe's niet mogen komen. Maar na al dat geschrob en geboen, is het goed luieren. En ik vergeet het soms: ik ben tenslotte op vakantie dus eigenlijk hoef ik ook helemaal niets nuttigs te doen.

Het is een mooie gelegenheid om na te denken, hoewel dat altijd pijn doet de eerste keer... En dat gaat natuurlijk vooral over 4SmilingFaces en de volgende stappen. Wel nu, een paar dingen zijn duidelijk:

De DRC is duidelijk op de goede weg: in vergelijking met vorig jaar zijn de levensomstandigheden enorm verbeterd. Voor mijn terugkeer dacht ik vooral aan inrichting van de fysiotherapie kamer en de bibliotheek als vervolgstappen. Maar sindsdien ben ik van mening veranderd, omdat er één basisvoorziening in de DRC nog niet op orde is en dat heeft alles te maken met water.

In dat verband is het belangrijk te weten dat de regering in Nepal niet alleen problemen heeft met de stroomvoorziening (die 18 uur per etmaal uitvalt) maar ook met de watervoorziening. Vooral in de droge tijd komt het voor dat er dagen geen water wordt geleverd. Dat is waarom je overal op huizen grote renenwatertanks ziet staan. Die worden gebruikt voor toilet, badkamer en dergelijke, zodat het schaarse drinkwater dat van overheidswege wordt geleverd alleen hoeft te worden gebruikt voor eten en drinken.

Ook de DRC kampt met dit probleem: oplossing is het slaan van een put, zodat grondwater kan worden gebruikt voor alle non-food toepassingen. Op die manier wordt veel drinkwater bespaard. De DRC is dan niet meer zo afhankelijk van de nukken van de regering en de hygiëne is gewaarborgd. Klinkt als een project voor 4SmilingFaces.

Het Didi & Dai weeshuis waar Asha werkt heeft ook veel hulp nodig. Zo krijgen de kinderen daar vrijwel nooit groenten te eten, omdat daarvoor geen geld is. Het kost 7 euro per week om de 25 kinderen die er wonen dagelijks groente of fruit te laten eten. Ook dat vind ik echt iets voor 4SmilingFaces, want hoe kunnen kinderen zich nou ontwikkelen als ze geen goede voeding krijgen?

Om beiden te realiseren is geld nodig. En zodra ik thuis ben en het nieuwe rekeningnummer van de stichting bekend is, doe ik graag een beroep op jullie. En zoals je kunt lezen, hoef je niet veel te geven om echt iets te betekenen...

Staking

Maandag 6 april 2009, 21:28 uur

@ Nepal, Kathmandu, Thamel, internet café

Dag 18

Eerst zonnig, later bewolkt, 22°C

Deze keer eens in de ochtenduren naar de DRC geweest. Op veler verzoek wordt er weer getekend, een van de favoriete activiteiten van de kinderen. Deze keer tekenen we een van de kinderen, die voor model speelt.

Lastig hoor aangezien de persoon in kwestie niet echt goed kan stilzitten. De diverse interpretaties van dezelfde persoon zijn ronduit geestig en briljant. Er zitten een paar echte talentjes bij. Maar er zitten ook een paar kijkers en luisteraars bij: ze doen niet gauw mee aan activiteit maar willen er wel graag bij zijn, kijken en luisteren. Nou, dat is natuurlijk ook prima. Iedereen moet vooral doen waar hij/zij zin in heeft!

Thamel

Ons ochtendbezoek aan de DRC heeft alles te maken met het feit dat Kelly en ik vanmiddag naar Thamel willen. Morgen vertrekt de bus naar Pokhara namelijk van daar uit. En aangezien dat om half zeven 'morgens is, is het wel zo praktisch om de avond tevoren in de stad te slapen.

Maar om er te slapen moet je er wel eerst komen. Normaal is dat geen probleem: een taxi kost 2 euro. Maar heden is geen normale dag omdat er wordt gestaakt uit solidariteit met de landloze Nepali. Tijdens een grote betoging eisen zij vandaag van de regering dat ze land krijgen toegewezen, zodat ze in hun eigen onderhoud kunnen voorzien.

Overigens heeft de staking wel een voordeel. Geen auto's op de weg betekend meer ruimte en veiligheid voor wandelaars en een iets minder slechte luchtkwaliteit dan anders....Zo heeft ook dit nadeel weer een voordeel....

In afwachting van het moment dat de taxis weer gaan rijden leggen we dus het inmiddels droge tapijt weer terug in de kamer, en is het vooral chillen en relaxen geblazen.

Eind van de middag keert het normale leven terug, rijden de taxi's weer en is het tijd om te gaan. Een taxi vinden is het probleem niet, maar wel als je er eentje wil met een chauffeur die je niet het vel over de neus haalt. En als ze twee toeristen zien, denken de meeste chauffeurs toch echt dat ze ons kunnen belazeren. Maar wat keer op keer weer werkt, is als ze een absurd hoge prijs noemen gewoon weg lopen. Onderwijl roep je dan iets van 'Probeer me niet te belazeren, ik ken de prijzen, heb dit ritje eerder gemaakt...' Negen van de tien keer rijden ze je achterna met een veel schappelijker prijs. Dan is het een kwestie van voet bij stuk houden...binnen de kortste keren is het dan raak. Zodra ze achter je aan gaan rijden, weet je al dat het

gaat lukken voor de redelijke prijs die je in je hoofd hebt.

Maar waarschijnlijk omdat het een slechte dag is geweest vanwege de staking, zijn de chauffeurs dit maal lastiger te kraken. En daarom nemen we het eerste stuk een minibus.... Die zijn klein, blauw, hebben chauffeurs die rijden als bezetenen en kunnen als het moet veeeeeeeel te veel mensen meenemen.

Comfortabel is het dus niet, maar wel goedkoop. Maar na een kwartier lang door elkaar te zijn geschud op een manier die menigeen een whiplash zou hebben bezorgd, zijn we bij het eindpunt van de minibus. Daar vinden we wel een taxi die ons voor een schappelijke prijs naar Thamel brengt. En wij zijn weer een ervaring rijker.

In Thamel hebben we snel een slaapplek gevonden voor de korte nacht die ons te wachten staat... Vervolgens is er het bezoek aan Sudip, de travel agent die ik nog ken van vorig jaar. Hij heeft voor ons de bustickets van en naar en hotelboeking in Pokhara geregeld. Een busretour en 3 nachten in een prima hostel kosten ons per persoon 21 euro.... dat is toch geen geld.

En omdat alles uiteindelijk toch nog goed is gekomen, trakteren wij onszelf op een smakelijke, nu eens niet Nepalese maaltijd. Mjammie!!!!

Bus

Dinsdag 7 april 2009, 23:13 uur

@ Nepal, Pokhara, Lakeside, hotelkamer

Dag 19

Zonnig en warm, 28°C

Vandaag de busrit naar Pokhara. Klink niet opwindend, maar is avontuurlijker dan je denkt. Want zo goed zijn de Nepalese wegen nou ook weer niet en verkeersregels worden hier met grote regelmaat aan de laars gelapt. Ik bedoel: net voor een niet overzichtelijke bocht inhalen; midden op de weg stoppen en dat soort dingen. En als je dan bedenkt dat het grootste deel van de reis langs afgronden gaat die diep genoeg zijn om dodelijk in te verongelukken, dan begrijp je wel wat ik bedoel.

Maar goed, het is nou ook weer niet zo erg dat je je de hele dag aan je eigen sterfelijkheid zit te denken. Maar op die paar momenten dat we gruwelijke autowrakken passeren, denk je daar toch even aan.... Dan komen de verhalen van de 3 multi-dodelijke ongelukken van de laatste dagen op deze weg toch even boven.

De bus zelf is trouwens verrassend comfortabel. De meeste inzittenden zijn toeristen, maar een paar locals reizen ook mee. Zoals een groep van 6 jonge Boeddhistische monniken. Ze zitten allemaal voorin op de enorme versnellingsbak, hetgeen niet echt comfortabel kan zijn. Aanvankelijk zitten ze geanimeerd te kletsen, maar naar verloop van tijd slaat de vermoeidheid toe. Dat betekent dat wat eerst herkenbaar was als een groep van monniken, nu is verworpen tot een hoop Boeddhistisch rode gewaden, met hier en hoofd, daar een arm...een soort van kluwe. Heel grappig om te zien. Een van de jongens blijft altijd wakker, om te zorgen dat de anderen niet vallen, hun hoofd stoten of iets dergelijks. Zo schattig, zo'n kluwe monniken.

Na een rit van 8 uur en twee tussenstops komen we rond drie uur aan in Pokhara. Het eerste wat opvalt is de luchtkwaliteit. Hier is die fantastisch. Je merkt meteen het verschil met Kathmandu, waar iedere inspanning zwaarder is dan normaal, omdat de lucht daar zo smerig is. Hier is het lekker schoon en fris. Ik kan mijn longen bijna horen juichen.... En natuurlijk helpt het vooruitzicht van 2 hele dagen lekker lui vakantie vieren daar ook bij: Als het weer zo is als heden, gaan we morgen een bootje huren en lekker varen en dobberen op Fewa Lake..... Ja, het leven van een reiziger valt niet mee.

En wat ook echt heel erg lekker is van Pokhara: dat het hoteletje waar we slapen echte matrassen heeft zoals wij dat van thuis gewend zijn....en dat is na ruim 2 weken slapen op de Nepalese bedden (wat neer komt op een dikke deken op een massief houten plank) een echte verademing.

Kortom, het grote genieten kan beginnen.... Begrijp me overigens niet verkeerd, het is niet zo dat het een straf is om in/om Kathmandu te zijn. Want daar is de DRC/de kinderen en mijn gastfamilie en aan beiden heb ik voor altijd mijn hart verpand. Maar die luchtkwaliteit is echt niet fijn. Het is alsof je voortdurend met een dichtgeknepen keel rondloopt. En na verloop van tijd gaat dat toch een beetje tegenstaan.

Relax

Woensdag 8 april 2009, 21:46 uur

@ Nepal, Pokhara, Lakeside, hotelkamer

Dag 20

Bewolkt en warm, 28°C

Ach het leven is goed in Pokhara. De luchtwegen raken opgeschoond. Lekker relaxen... Helaas is het niet echt helder en is er dus niets te zien van de bergen die we op een goede dag vanuit onze hotelkamer zouden kunnen zien. Maar dat genot mogen wij vandaag kennelijk nog niet smaken, wie weet morgen. Afwachten.

Omdat het zo warm is en bewolkt, voelt het voortdurend alsof het gaat onweten. En inderdaad is er de hele dag gerommel en gedonder hoorbaar en zo nu en dan is er bovendien bliksem. Geen goede dag om een bootje te huren en het water op te gaan.

In Nepal nemen ze het kennelijk niet zo nou met dit soort dingen, want er zijn desondanks een aantal bootjes op het meer. En dat terwijl er drie weken geleden nog mensen op het meer zijn getroffen door de bliksem en dat is niet goed afgelopen...

Tattoo

Heb vandaag trouwens iets gedaan wat weinig of geen mensen van mij verwachten: ik heb een tattoo laten zetten. Ik was al een tijdje op zoek naar 'iets' om mijn verbondenheid met Nepal en de vrienden die ik hier heb gemaakt vorm te geven. Aanvankelijk dacht ik aan een sierraad, maar al snel werd de idee geboren om een tattoo te laten zetten. Wat mij aanspreekt is dat het blijvend is.

Kelly - die verpleegster is - heeft zelf een aantal tattoo's en zij heeft goed gecheckt of de tattoo-artiest waar we heen gaan hygiënisch werkt. Kelly heeft zelfs een aantal steriele naalden bij zich, dus dat is ook fijn. Ik heb gekozen voor het ohm teken dat staat voor geluk, voorspoed en andere positieve zaken. Helemaal goed dus.

Nieuwjaarsoptocht

Donderdag 9 april 2009, 21:27 uur

@ Nepal, Pokhara, Lakeside, hotelkamer

Dag 21

Bewolkt en warm, 26°C

Een nieuwe dag met nieuwe kansen. Alleen niet wat het weer betreft. Is hetzelfde als gisteren en dus weer geen uitzicht op de bergen en ook geen boottochtje. Balen, maar het is niet anders. Zoals gezegd, het is hier goed toeven in Pokhara, no matter what....

Vandaag vooral gebruikt om nog wat cadeautjes te kopen voor deze en gene. En na enig onderhandelen (ik begin er aardig bedreven in te raken) krijg ik wat ik wil voor de prijs die ik in mijn hoofd heb. Voor mij is dat spotgoedkoop en voor de mensen hier is het desondanks een aardige prijs.

Op een goed moment is er wat lawaai buiten: nader onderzoek leert dat het een soort van parade is. Komend uit Kathmandu (waar demonstraties tegen de gebrekkige stroom en watervoorziening, land voor de landlozen, betere arbeidsomstandigheden en dergelijke) aan de orde van de dag zijn, dacht ik dat dit ook een demonstratie was. Niets bleek minder waar. In dit geval ging het om de start parade van het nieuwjaarsfestival. In de Nepalese kalender (die wezenlijk anders is als de onze) zijn dit namelijk de laatste dagen van het jaar 2065. Jawel, ik verkeer een maandje in de toekomst alvorens ik terugkeer naar het Nederland van 2009....

Het is een bonte stoet van vrouwen in kleurige sari's, mannen in allerlei traditionele kleding en (zoals zichtbaar op de foto) Boeddhistische monniken en lama's, compleet met hun gele mutsen. De optocht is niet erg lang, maar wel leuk om naar te kijken. Al kijken veel deelnemers niet erg blij...hoop niet dat het hier gaat om deelname onder dwang, maar dat zullen we waarschijnlijk nooit weten.

We hebben hier in Pokhara trouwens leuke mensen ontmoet, onder andere Naomi, een psychiatrisch verpleegster uit Engeland. Kelly en zij besluiten bustickets te ruilen, zodat ik morgen terug ga naar Kathmandu met Naomi en Kelly blijft een extra dagje in Pokhara. Voor mij is dat niet echt een optie, want ik heb nog maar een week om de kinderen te zien voor ik naar huis ga en daar wil ik geen dag van inleveren.

Maar het lijkt er een tijdje op dat dat toch zal gebeuren, omdat er weer eens iets aan de hand is. Dit keer gaat het om lokale verkiezingen ergens en route van Pokhara naar Kathmandu. En om die luister bij te zetten, gaan ze de weg blokkeren voor alle verkeer. Dus ook de toeristen bussen. Ik kan dus niet terug op vrijdag en zal een dag langer moeten blijven.

Echter, dankzij de hulp van de hotelier, vinden we een taxi, die Naomi en mijzelf wel in het donker naar Kathmandu wil rijden. We komen een goede prijs overeen (voor hier veel geld, maar voor Nederlandse begrippen: voor dit bedrag zou ik met een taxi nauwelijks Amersfoort uitkomen....) Bijkomend voordeel is dat

we alleen in de ruime minibus zitten en we dus riant terug kunnen reizen. En zo geschiedde.

Het wordt een spooky rit, want intussen is het flink gaan waaien, donderen en vooral bliksemen.... De rit gaat aanvankelijk voorspoedig, tot we ergens moeten stoppen omdat er een ongeluk is gebeurd. Waarschijnlijk een inhaal manoeuvre die niet helemaal goed is gegaan. Voor zover wij kunnen opmaken uit de schaarse woorden die we kunnen wisselen met de chauffeur, zijn er geen gewonden en alleen blikshade. Het probleem is nu dat de ravage de weg blokkeert.

En in Nepal is het niet zo dat er in geval van een ongeluk politie aan komt snellen. Nee, dan komen er mensen uit alle hoeken en gaten die zich er tegenaan gaan bemoeien. Er ontstaat een enorm pandemonium. En dit alles dus in het pikkedonker en super slecht weer. Maar na anderhalf uur is er beweging in de ravage. Niet veel, maar genoeg om verkeer te laten passeren.... Daarna gaat de reis verder voorspoedig.

Uiteindelijk zijn we rond half 4 's nachts in Thamel, Kathmandu. Vanuit Pokhara hadden we een guesthouse besproken en gezegd dat we midden in de nacht zouden aankomen. 'No problem' was toen het antwoord. Maar niets bleek minder waar. Bij aankomst wist niemand van het betreffende Guesthouse ergens van en was het bovendien volgeboekt. Maar gelukkig was er nog een kamer vrij in het guesthouse van de burens en is het eindelijk tijd om te slapen.

Cadeautjes

Vrijdag 10 april 2009, 17:15 uur

@ Nepal, Kathmandu, Jorpati, Huize Aryal

Dag 22

Zonnig en warm, 26°C

Terug dus op vertrouwde bodem. Niet veel geslapen, want om half negen begint het leven in het guesthouse zodanig op gang te komen dat het voor mij in ieder geval onmogelijk is om verder te slapen. Dus maar opgestaan, want ik kan natuurlijk altijd een middagslaapje doen... Na het ontbijt is er eerst het afscheid van Naomi, want die gaat zich verder voorbereiden op haar vertrek naar Sri Lanka morgen.

Nu ik toch weer in Thamel ben, maar meteen van de nood een deugd gemaakt: geshopt. En wel voor prijsjes voor de dans/zangwedstrijd, die we zondag in de DRC organiseren. Daarin slaag ik goed en snel.

Verder koop ik nog diverse dvd's: die zijn er 1 of anderhalve euro per stuk en dus is het de moeite waard om een kijkje te nemen in de vele dvd-winkeltjes. Na enig zoeken is de buit: 10 dvd's. Dat betekent vele uren kijkplezier...

Ik sluit mijn vermoedelijk laatste bezoek aan Thamel (althans voor deze reis) af met een kopje thee op mijn favoriete terrasje van New Orleans café. Lekker om daar gewoon even te zitten, mensen te kijken en een boekje te lezen. En dat allemaal in de warme ochtendzon en onder het genot van een vers kopje mint thee. Het leven is goed.

Enmaal terug in het huis van de gastfamilie in Jorpati is het tijd voor mijn welverdiende middagslaapje. De rest van de dag zal er niet veel bijzonders meer gebeuren, vermoed ik. Gewoon lekker gezellig kletsen en spelletjes doen met de familie.

Aardappels en roti's

Zaterdag 11 april 2009, 21:39 uur

@ Nepal, Kathmandu, Jorpati, Huize Aryal

Dag 23

Zonnig en warm, 26°C

Vanochtend voor het eerst alleen naar de DRC geweest, omdat Kelly nog steeds in Pokhara is. Was desondanks super gezellig. Voor de kinderen was het een verrassing dat ik kwam, omdat ze dachten dat ik een dag langer weg zou zijn. Dit ondanks dat ik wel tig keer had gezegd dat we er zaterdag weer zouden zijn....maar goed, dat soort dingen gaan hier vaak het ene oor in en het andere oor uit...

Het mag de pret echter niet drukken, want het is even goed een blije ochtend. Omdat het zaterdag is (en dat is wat bij ons zondag is) koken de kinderen vandaag. Op die manier hebben Uncle de Kok en Nana de hulpkok ook een vrije dag. En dus wordt ik ook ingeschakeld: heb je weleens aardappels geschild voor 55 mensen? Nou, ik dus wel en heb er nog kramp van in mijn handen.

En daarna heeft Susma (zie foto) geprobeerd mij te leren om roti's te maken: dat zijn de ronde platte broodpannenkoekjes die men hier altijd bij het warme eten eet. Ze zijn feitelijk het bestek waarmee men eet als men met de (rechter)hand eet.

Het maken van die roti's is een hele kunst, althans als je er mooie ronde ongeveer allemaal even grote exemplaren van wilt maken. En ondanks diverse pogingen kwam ik toch niet verder dan vreemde vierkantachtige roti's. Maar goed, ze smaken evengoed als de wel geslaagde roti's.

Tijdens ons verblijf in Pokhara zijn een paar kinderen naar familie vertrokken voor vakantie. Gelukkig heb ik vooraf van de meesten afscheid genomen, omdat ze niet op tijd terug zijn voor mijn vertrek. Maar helaas heb ik die kans met 2 van hen niet. Jammer maar helaas....moet ik dus een andere keer maar terugkomen.

Vandaag is ook de dag dat de meeste van de DRC-kinderen hun examenresultaten hebben ontvangen. Gezien de vele blije gezichten zijn de meesten heel tevreden. Vol trots laten ze hun rapport kaarten zien: maar aangezien die in het Nepalees zijn geschreven, rest mij weinig anders dan te zeggen dat ik ze allemaal superknop vind. En dat is ook zo, want even later hoor ik van Amrit (zeg maar de manager van de DRC) dat iedereen goed is geslaagd.

Rond drie uur word ik door de kinderen naar huis gestuurd: morgen is de dans/zang wedstrijd en ze willen oefenen. Ze willen niet dat ik dat zie, omdat het een verrassing moet zijn.... En dus ga ik maar...hihihi

Nog niet terug

Terug in huis heb ik lekker in de tuin gezeten en een boek gelezen en geluisterd. Lang leven de uitvinding van de audioboeken!

's Avonds tijdens het eten komt er een telefoontje van Kelly, die ieder moment kan thuiskomen uit Pokhara: Maar niets blijkt minder waar. Ze had inderdaad de bus genomen naar Kathmandu, maar op zo'n 40 kilometer voor Kathmandu was een ongeluk met dodelijke afloop gebeurd. Dat betekend een verkeerschaos. En die duurde en duurde. Zo lang dat op een goed moment de chauffeur van haar bus er vandoor ging. Omdat niemand Engels sprak, was het voor Kelly niet te achterhalen wat er nou eigenlijk aan de hand was. Uiteindelijk heeft ze met een paar andere toeristen de bus terug naar Pokhara genomen.

Kortom, ze komt dus niet thuis heden en vermoedelijk ook morgen niet, omdat er wederom een staking op het programma staat....Ja, dat kunnen ze goed hier in Nepal. Als alles meezit, is ze dus maandagavond pas weer thuis. Dat is natuurlijk reuze jammer, want morgen (zondag) is de dans/zangwedstrijd. Uitstel is niet echt een optie, want de kinderen verheugen zich er zo enorm op. Maar als je in dit land iets leert dan is het wel improviseren, omgaan met onverwachte wendingen en geduld.... Het komt vast allemaal helemaal goed!

Kijken en luisteren

Zondag 12 april 2009, 22:13 uur

@ Nepal, Kathmandu, Jorpati, Huize Aryal

Dag 24

Zonnig en warm, 26°C

Voor het derde jaar op rij was er vandaag de Dans en Zang wedstrijd in de DRC. Wederom een kleurrijk feest, waar geen enkel kind zich door zijn/haar handicap laat weerhouden. Iedereen kan dansen en/of zingen.

En omdat foto's meer zeggen dan woorden....kijk vooral de foto's!

Dans en zangwedstrijd

Uiteindelijk doen bijna alle kinderen mee. Ook zij van wie je het niet zou verwachten. Dat zorgt voor een boel ontroerende momenten. Dit zijn hele sterke kinderen!!!

Momo's

Maandag 13 april 2009, 21:03 uur

@ Nepal, Kathmandu, Jorpati, Huize Aryal

Dag 25

Zonnig en warm, 26°C

Heden is een dag van wachten. Het begon al thuis: wachten op de meneer die mogelijk de waterput gaat slaan bij de DRC, zodat zij minder afhankelijk worden van het door de regering onregelmatig aangeleverde drinkwater. Hij zou om 10 uur komen, maar dat uur ging zonder enig teken van leven. Sterker nog, hij is helemaal niet komen opdagen. Ook geen belletje.

In Nederland zou je daar geheel niet blij mee zijn, maar hier gaat dat soms gewoon zo. Gewoon even bellen en vragen wanneer hij dan wel komt. Een nieuwe ronde met nieuwe kansen....

Begin van de middag ben ik met Asha naar haar weeshuis Didi & Dai gegaan. Onderweg kopen we fruit (bananen en druiven), melk en brood voor de kinderen. Asha koopt geregeld aanvullingen op het dieet van de kinderen, omdat het enige dat ze in het tehuis krijgen dahl bhat is: rijst met een lentel sausje. Er is dus dringend behoeften aan een meer gevarieerd dieet, want sommige kinderen vertonen al de eerste tekenen van onder/eenzijdige voeding: van die bolle oedeem buikjes, die wij wel kennen van de foto's uit hongerend Afrika.

Omdat Asha en Devendra niet rijk zijn, kunnen zij zich niet veroorloven om het extra eten voor de 25 tehuis-kinderen zelf te betalen. Ze doen dat met geld dat ze krijgen van vrijwilligers die bij hen verblijven. Maar die fondsen beginnen op te raken en daarom wil 4SmilingFaces bijspringen. Voor 7 euro kan Asha de kinderen een week lang iedere dag groente of fruit voorzetten. Dus daar gaat de stichting zich binnenkort voor in zetten. In de tussentijd geef ik Asha vast een bedrag zodat ze voorlopig vooruit kan. Wordt vervolgd, zal ik maar zeggen.

Aangekomen in het weeshuis zijn bijna alle kinderen weg: Eén van de bestuursleden blijkt eigenaar te zijn van een bioscoop en hij heeft alle kinderen uitgenodigd voor een filmvoorstelling. Hartstikke leuk natuurlijk, want ze krijgen zelden de kans om zoiets leuks te doen.

Voor Asha en mijzelf betekend het voor de tweede keer vandaag dat we moeten wachten. Ach, deze keer is het maar een uurtje....ik begin er al aan te wennen... Bij terugkomst zijn de kinderen helemaal door het dolle heen en vol met opgewonden verhalen. Nadeel daarvan is dat ze dan vergeten Engels te praten en dus begrijp ik er feitelijk geen woord van, maar aan de snuitjes te zien hebben ze het geweldig gevonden. En dat is uiteindelijk het enige waar het om gaat.

Oh ja, voor ik het vergeet: heden is hier oudejaarsdag. De laatste dag van het jaar 2065 wel te verstaan. Men viert dat niet zo uitgebreid als bij ons, maar helemaal ongemerkt gaat het niet voorbij.

Voor de familie is het aanleiding om mijn favoriete maaltje klaar te maken: momo's of voor de China-kenners onder ons dumplings. Het is een hoop werk waar velen een bijdrage aan leveren, maar het resultaat mag er zijn. De momo's zijn overheerlijk!!!! Daar heb ik nou het hele afgelopen jaar van gedroomd.....mmmmmmmm. Dat was het wachten zeker waard.

Trouwens, ik ben nu zelf ook de trotse bezitter van een momo pan, dus binnenkort ga ik thuis ook momo's maken....Daar verheug ik mij nu al op.

Gelukkig 2066

Dinsdag 14 april 2009, 21:49 uur

@ Nepal, Kathmandu, Jorpati, Huize Aryal

Dag 26

Zonnig en warm, 26°C

Nooit gedacht dat ik dat nog zou beleven: het jaar 2066 is begonnen ....Althans volgens de Nepalese kalender. 2066...dan ben ik 103 jaar oud. Welnu, als ik er op m'n 103de verjaardag nog zo bijloop, dan teken ik daarvoor.

De dag begint in ieder geval goed: er zijn nog momo's over van gisteren en dus is een late brunch met momo's...mmmmm het leven is goed.

In de DRC is het vandaag natuurlijk ook een bijzondere dag. Traditiegetrouw vieren zij nieuwjaarsdag met een spelletjes marathon. Er zijn diverse voor ons bekende spellen zoals tafeltennis, schaken, koekhappen maar dan met snoepjes en een soort mens erger je niet.

Maar er zijn ook Nepalese variaties op een thema: Ezeltje prikje is hier het tikkaspel. (een tikka is die karakteristieke (meestal rode) kleur die veel hindoestanen midden op hun voorhoofd dragen). Er wordt een tekening gemaakt van een hoofd en de kinderen moeten ver- volgens geblinddoekt de tikka op de juiste plaats aanbrengen. Uiteraard zijn ze wel eerst een paar maal rondgedraaid, zodat ze de oriëntatie enigszins kwijt zijn. Een en ander is uiteraard aanleiding voor de nodige hilariteit. Enne...ik slaag er zelf wel in om de tikka op het hoofd te krijgen, maar wel op een plek waar je hem niet wilt hebben: het rechteroor ..... Wederom weer een zeer geslaagde middag in mijn favoriete kindertehuis!!!!

Terug thuis is er bericht van Kelly: ze komt morgen terug uit Pokhara. Dat heeft allemaal veel langer geduurd dan de bedoeling was in verband met ziekte en stakingen. Maar nu is het dan bijna zover. Gelukkig maar, want de kinderen beginnen haar nu echt te missen....

En ik? Ik ga vandaag mijn 900 pagina's tellende boek uitlezen.....

Water

Woensdag 15 april 2009, 21:49 uur

@ Nepal, Kathmandu, Jorpati, Huize Aryal

Dag 27

Zonnig en warm, 28°C

Omdat het lekker warm is deze dagen, stoppen we op weg naar de DRC bij de ijscoman. Wellicht krijgen we er later op de dag spijt van, maar wie weet ook niet. Er is altijd hoop...

Water

Toch een essentieel iets in een mensen leven. Maar hier in Nepal neemt de regering het niet zo nou. De water leverantie aan Nepalese huishoudens is op z'n zachts gezegd onregelmatig. Soms komt er 2 weken geen vers drinkwater! Daarom hebben vrijwel alle huizen hier één of meerdere voorraadtanks: zodra er drinkwater komt, vult iedereen die helemaal op zodat ze de drooglegging daarna goed door kunnen komen.

Zuinig zijn op drinkwater is natuurlijk altijd goed, ook in ons deel van de wereld. Maar hier wordt je pas goed met je neus op de feiten gedrukt en moet je dus constant nadenken over je water verbruik. Dat betekent niet zomaar een douche nemen zonder te overleggen, dito voor het wassen van kleren (wat hier nog gewoon op de hand gebeurt), zeker niet het water laten stromen als je je tanden poetst en spoelen we het toilet door met emmertjes regenwater dat buiten in een bassin wordt opgevangen.

Deze dagen is drinkwater in Nepal echt een probleem. Vandaag is de 15de dag dat er geen vers water is geleverd en de voorraad is op. Dus op dit moment kan er niet worden gedoucht. De hoop is dat het morgen of vrijdag wordt geleverd, anders gaan er echt problemen ontstaan...

Stroom

Los van de gebrekkige drinkwatervoorziening zijn er natuurlijk ook de dagelijkse, langdurige en onregelmatige stroomonderbrekingen. Er is wel een officieel schema voor de stroomlevering maar daar wordt geregeld van afgeweken. En dus weet je eigenlijk nooit waar je aan toe bent. Zo hadden we gisteren stroom van middernacht tot 8 uur 's morgens, echt handig als het land slaapt...

Voor een normaal huishouden is dat al lastig, maar ga maar als je bijvoorbeeld een van de vele internet cafeetjes hebt hier: computer en internet in huis is hier een uitzondering, de meeste mensen gaan daarvoor naar de speciale cafeetjes. Zo ook de toeristen. Maar voor zo'n zaakje heb je natuurlijk stroom nodig. En met de huidige gang van zaken wordt het de eigenaren van deze cafeetjes wel heel erg moeilijk gemaakt om te overleven. Het enige voordeel is dat iedereen hier in hetzelfde schuitje zit en niemand valt over de gebrekkige service.

Men neemt het voor lief, accepteert de gang van zaken en maakt er het beste van. Alles went, ook dit. Maar

ik kan je verzekeren dat het water en stroomprobleem hier voor een groot deel het dagelijks leven bepaald en het er niet gemakkelijker op maakt.

Chillen

Vanmiddag in de DRC is het duidelijk de dag na het feest... Iedereen is moe van alle festiviteiten van gisteren. En omdat het bovendien goed warm is, is het vandaag vooral de dag om lekker te luieren en rond te hangen.

Maar er zijn altijd uitzonderingen op de regel: vandaag zijn dat vooral de jongste jongens. Zij hebben besloten om mij een paar Nepalese spelletjes te leren. En dat is niet gemakkelijk, omdat ze geen uitleg geven maar eigenlijk gewoon verwachten dat ik zomaar mee speel. Dat doe ik natuurlijk ook, alleen maak ik allerlei oliedomme fouten die aanleiding zijn tot veel hilariteit.

Wassen

Verder wordt er door de meiden vooral gewassen.

Bij thuiskomst blijkt dat Kelly ook vandaag niet terugkomt uit Pokhara. Weer gedoe met de bussen. Hopelijk lukt het haar om morgen terug te komen, want anders zie ik haar niet meer voor ik weg ga zaterdagmorgen heel vroeg....Enne, ik zou het toch wel fijn vinden als ze er bij is als ik op vrijdag afscheid neem van de kinderen....

Tranen

Donderdag 16 april 2009, 23:24 uur

@ Nepal, Kathmandu, Jorpati, Huize Aryal

Dag 28

Zonnig en warm, 28°C

Vandaag is de dag van afscheid nemen. Van de stoepa, van de DRC, van de kinderen, van diverse Nepalese vrienden... Niet iets waar ik naar uitkijk, want ik hou niet van afscheidnemen in de wetenschap dat je lieve mensen heel lang niet gaat zien. En daar van is hier sprake. Want ik wil zeker terugkomen, maar wanneer dat precies zal zijn, wie zal het zeggen...

Het eerste afscheid is het bezoek aan de stoepa, mijn favoriete hang out hier in Kathmandu, omdat het zo'n beetje de enige plek is waar de lucht relatief schoon, het geluid beperkt en rust en sereniteit heerst. Bovendien zijn er veel cafeetjes met dakterrassen die geweldig uitzicht bieden op de stoepa en de gelovigen en toeristen die er omheen lopen. Bijkomend voordeel is dat het op slechts een half uur/drie kwartier lopen is van het huis en dus doable, zoals wij reizigers dat noemen.

Dag Stoepa, tot de volgende keer!!!!

Na het ontbijt bij de stoepa was het plan om per taxi naar de DRC te gaan. De weg daarheen is vandaag wegens werkzaamheden namelijk zo stoffig, dat lopen niet echt verantwoord is. Echter, er ging iets mis: Kelly verloor haar portemonnaie. Gelukkig zat er niet veel geld in, maar wel een creditcard. En dus moeten we eerst op zoek naar een telefoonwinkel om de card te blokkeren. Die telefoonwinkel is snel gevonden: daarvan zijn er hier honderden, maar om de verliesdienst van Visa aan de lijn te krijgen, blijkt minder makkelijk. Afijn, een uur later is het dan toch gelukt.

Dan nemen we alsnog een taxi naar de DRC. Ik kan niet geloven dat het vandaag alweer mijn laatste dag is hier....Aanvankelijk spelen we als of er niets aan de hand is. Maar al gauw komen de eerste tranen van guppy's die niet willen dat ik weg ga.... En aangezien ik solidair ben, komen mijn tranen ook.

Maar goed, aan al het goede komt kennelijk echt een einde. En na een afscheid vol mooie woorden, zoenen, knuffels en zo, ga ik dan toch echt weg. Gelukkig is het 25 minuten lopen van de DRC naar het huis, zodat ik tegen de tijd dat ik bij het huis ben weer een beetje tot mezelf ben gekomen.

Verjaardag

In het huis is het feest. Zowel dochter Sumedha (18) als pleegdochter Sweetie (19) vieren hun verjaardag. Er zijn dus vele vrienden en familieleden uitgenodigd voor het eten. Al met al zo'n 50 mensen. Een gezellige drukte dus en een mooie gelegenheid om iedereen nog even gedag te zeggen.

Uiteindelijk is het 23.30 voor het licht uitgaat en dat is voor Nepalese begrippen erg laat. Want men staat

hier over het algemeen vroeg op en gaat dus ook vroeger naar bed. Uitzonderingen zoals vandaag daargelaten....

Lama's

Vrijdag 17 april 2009, 22:24 uur

@ Nepal, Kathmandu, Jorpati, Huize Aryal

Dag 29

Zonnig en warm, 28°C

De dag voor vertrek. Inpakken, nog een paar cadeautjes kopen, lunchen bij de Stoepa. Kelly en ik maken er een gezellige dag van.

Bij de stoepa koop ik onder andere een paar van die bordeaux rode lama omslagdoeken. Heerlijk warm en multifunctioneel. Eentje hou ik zelf, de andere verkoop ik ten bate van mijn stichting. Met een leuke marge natuurlijk. De dag eindigt natuurlijk bij de familie met een feestelijk maal en een gezellig samenzijn. Ongelooflijk dat er alweer een maand voorbij is. De tijd gaat te snel!!!!

Wachten

Zaterdag 18 april 2009, 19:29 uur

@ Nepal, Kathmandu, Jorpati, Huize Aryal

Dag 30

Zonnig en warm, 26°C

Het devies van heden is wachten. Wachten, wachten en nog eens wachten. Allereerst werd ik natuurlijk belachelijk vroeg wakker; 4 uur en dat is zelfs voor mijn doen te gek voor woorden. Zal wel een gevalletje van reiskoorts zijn of zo. En dus wacht ik tot het tijd is om op te staan. En in Nepal is dag rond zes uur.

Dan is er m'n laatste ontbijt en klets met de familie en Kelly en natuurlijk het wachten op de taxi. En die komt zowaar op de afgesproken tijd. Toch bijzonder.

De rit van het huis naar het vliegveld duurt ongeveer een half uur. Maar om dat ik het geluk heb vermoedelijk de enige taxichaffeur in Kathmandu te treffen die NIET de weg weet naar het vliegveld, kost het dit keer een uur. Op zich geen ramp. Je gaat hier namelijk ruim drie uur voor vertrek naar het vliegveld, omdat je vermoedelijk erg lang op van alles moet wachten....

Want ondanks mijn langdurige taxirit, duurt het nog lang voor het inchecken begint: het computersysteem (ja, want dat hebben ze wel) ligt er uit....en dus moeten wij passagiers wachten..... Maar je begrijpt dat ik daar inmiddels aardig op ben ingesteld.

Uiteindelijk lukt het om in te checken en met mijn (handgeschreven) boardingpass door de douane te gaan. Maar niet nadat ik weer flink moest wachten op een of ander formulier dat je moet invullen voor je het land mag verlaten.

Eenmaal door de douane wandel ik de vertrekhal binnen op zoek naar een zitplaats waar ik verder kan gaan met wachten. En dan klinkt daar op eens 'He Tjitske!' Wat blijkt, een van de vrijwilligers van het Rode Neuzen Team van CliniClowns zit daar te wachten op een verbinding naar Lhasa (Tibet) en Schengdou (China). Ze zat toevallig wat rond te kijken en ziet mij ineens aan komen lopen. Ik ben dusdanig verbaasd, dat het even duurt voor ik een woord kan zeggen. Want ik moet zeggen, de duistere (want stroomonderbreking) vertrekhal van vliegveldje van Kathmandu is wel de laatste plek op aarde waar ik had verwacht een bekende tegen te komen.

Hoe grappig is dat? Het is een korte ontmoeting, want zij moet boarden, maar evengoed is het hilarisch!

Na dit onderwacht intermezzo ga ik gewoon weer over tot de orde van deze dag. Wachten. Dit keer voor het door de douane kunnen gaan: En dat gaat weer op z'n Nepalees...alle bagage gaat door de x-ray machine, maar vervolgens moet je alsnog alles (en dan bedoel ik alles) uitpakken voor controle door diezelfde douane.

Maar gelukkig kan ik daarna gewoon weer wachten op de feitelijke start van het boarden. En geloof het of niet, voor je het vliegtuig in mag, moet je wederom je hele handbagage helemaal uitpakken voor een nieuwe controle. Ik weet niet wat ze denken dat wij tussen de ene totale controle en deze nog gedaan hebben, maar men is onverbiddelijk. Kortom, ik wacht geduldig mijn beurt af en pak uit en weer in....

Al dat wachten maakt wel dat de vlucht ruim anderhalf uur later vertrekt dan geplant, maar dat mag de pret niet drukken want mijn vlucht naar Zurich en Amsterdam vertrekt pas om 01.20 uur.....

De vlucht van Kathmandu naar Delhi is voorspoedig en prachtig, want voor deze keer heb ik geluk. Ik zit aan de kant van het vliegtuig dat uitzicht geeft op de bergen van de Himalaya die vol trots ruimschoots boven de wolken uit komen en dus goed zijn te zien. Het is prachtig!

Op Indira Gandhi Airport gaat het wachten gewoon verder. Allereerst op de meneer die de gegevens komt opnemen zodat ze m'n rugzak uit het vliegtuig kunnen halen en naar de transfer lounge brengen, vervolgens op de meneer die ons van dat deel van de airport naar de transfer lounge brengt, en dan natuurlijk in de transfer lounge zelf.... Het is nu rond 15 uur en dus staan er nog zeker 10 uur wachten voor mij op het programma....

Ik verheug me er nu al op....

Thuis op de bank

Zondag 19 april 2009, 14:29 uur

@ Thuis

Dag 31

Zonnig en warm, 23°C

Na vele uren wachten op Delhi Airport, is het dan eindelijk zover. De vlucht vanuit Delhi naar Zurich was bijzonder: In het begin was er behoorlijk wat turbulentie en van die fijne luchtzaken. Niet echt bevorderlijk voor een rustig begin van de nachtvlucht.

Maar gelukkig is het na de eerste twee uur weer rustig en kunnen we alsnog slapen. Althans, slapen...voor zover dat mogelijk is in een vliegtuig, dat deze keer wel helemaal vol zit. Zelfs mijn onvolprezen oordoppen kunnen daar geen verandering in brengen. Maar zelfs zonder slaap en alleen wat met-de-ogen-dicht-de-tijd-voorbij-laten-glijden gaan dan uiteindelijk de bijna 8 uur die de vlucht duurt voorbij.

Aangekomen op Zurich is het dan rennen om de vlucht naar Amsterdam te halen. Maar het lukt, en voor ik het weet zitten we weer in de lucht. Dit keer voor een geheel vlekkeloze vlucht.

Zowel in Zurich als Amsterdam word ik wel weer even met de neus op de feiten gedrukt dat het in dit deel van de wereld wat frisser is dan waar ik vandaan kom. Ondanks dat het heerlijk zonnig is, zijn de tenen slippers die ik draag wel een beetje te veel van het goede.

Eenmaal thuis is het fijn en verontrustend tegelijk om te zien dat er weinig is veranderd. Het huis staat er nog, zo ook m'n autootje en m'n tuin is weliswaar vol onkruid, maar het is bij lange na niet zo erg als ik had verwacht. Maar even goed genoeg te doen voor de komende dagen: uitpakken, wassen en onkruid wieden en later deze week weer aan het werk. Voor nu iedereen zeer hartelijk dank voor het volgen van mijn avonturen op dit blog!